

Jánk Károly

TÉLVÍZ IDEJÉN

Tücskünk lefagyó lombban
fázik, kuporog hosszan.
Nem szól, dalokat altat,
télvíz idején hallgat.

Jöjj hát, szaporán, lobbál,
síppal vagy akár dobbál
nyissunk zenedét mostan!

Hozd hát hegedűd, okkal
húzd már a vonót, dobbants –
forró dalokat lobbants!

Tücskünk lefagyó lombban
fázik, didereg, koplal.
Télvíz idején hallgat,
nem szól, dalokat altat.

FEBRUÁR

Csúf a tél
köröttem,
hol vagy, ó
mögöttem
nyári nap,
belátom,
tél van, ó
barátom.
Elhagyott
reményem,

megfagyok
 egészen –
Január
 parancsol,
február
 havat tol,
téli fényt
 lapátol,
fog vacog
 zajától,
megfog és
 leláncol
rút halál,
 kaszás pók!

MÁRCIUS

Bokrai közt a tavasz lép,
lépteit óvja az erdő,
olykor az ég viharos még,
űzi a szél, a tekergő.

Lopva közelg a tavasz már,
szűnik a kései szender,
karcos az ég, viharos tán,
s még beborul lila szemmel.

Szűnik a kései szender,
csendes a szél, a tekergő,
roppan egy ág – csacsi kedvvel
jární tanulgat az erdő.

A HÓVAKONDDAL

Fehér fűszálak
között a tél jár, együtt
a hóvakonddal.

MARAD MÉG EZ A TÉL

Hujázó hejehaj,
marad még ez a tél,
abajgat, ajajaj,
fehéren feketén.

Fagyálló szavaink
nyikorgó szekere
kereplő dala is
agyonhűlt, berekedt.

Kitartó szavaink
toporgó lovak ott,
lovaknak inain
remegnek a napok.

KÉRDÉS–FELELET

– Apa, mondd, az évszakok...?
– Vannak jó és rossz napok.

...hogyan telnek egyre-másra?
– Egyiket a másik váltja.

– Pitypang szirmát hogyha bontja?
– Tavasz köszön rád naponta.

– S ha a nap tűz fenn az égen?
– Megérkezett a nyár régen.

– Mitől esik az eső?
– Felhőt ráz a teremtó.

– És amikor dörög az ég?
– Tekézik az angyali nép.

– Miért hull le a levél?
– Mert fújja az őszi szél.

– És amikor havat látunk?
– Tél fonja be minden álmunk.

– Mitől forog az idő?
– Mitől a fű újranő!

Letűnt már január,
de mégis havazik,
kirostál a hideg,
mi lesz még tavaszig?

Hujázó hejehaj,
marad még biz' a tél,
havat hint, betakar
fehér a feketén.